ARREST VAN HET GERECHT (Tiende kamer – uitgebreid)

12 februari 2025 *

„Economische en monetaire unie – Bankenunie – Gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme voor kredietinstellingen en bepaalde beleggingsondernemingen (GAM) – Gemeenschappelijk afwikkelingsfonds (GAF) – Besluit van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad (GAR) over de berekening van de vooraf te betalen bijdragen voor bijdrageperiode 2018 – Artikelen 4, 14 en 16 van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 – Beginsel van behoorlijk bestuur”

In zaak T-406/18,

de Volksbank NV, gevestigd te Utrecht (Nederland), vertegenwoordigd door A. Kleinhout, T. Waterbolk, P. Post en M. van Zandvoort, advocaten,

verzoekster,

tegen

Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad (GAR), vertegenwoordigd door D. Ceran en C. De Falco als gemachtigden, bijgestaan door H.-G. Kamann, F. Louis en P. Gey, advocaten,

verweerder,

ondersteund door

Europese Commissie, vertegenwoordigd door D. Triantafyllou en A. Steiblytė als gemachtigden,

interveniënte,

wijst

HET GERECHT (Tiende kamer – uitgebreid),

samengesteld als volgt: A. Kornezov, president, E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (rapporteur) en L. Spangsberg Grønfeldt, rechters,

griffier: S. Jund, administrateur,

gezien de stukken,

* Procestaal: Engels.

na de terechtzitting op 9 juli 2024,

het navolgende

Arrest

1 Met haar beroep krachtens artikel 263 VWEU vordert verzoekster, de Volksbank NV, nietigverklaring van besluit SRB/ES/2022/46 van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad (GAR) van 8 augustus 2022 tot intrekking van besluit SRB/ES/SRF/2018/03 van de GAR van 12 april 2018 betreffende de vooraf te betalen bijdragen aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds voor 2018, in zoverre het betrekking heeft op de in bijlage I bij dat besluit vermelde instellingen, en tot berekening van de vooraf door deze instellingen te betalen bijdragen aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds voor 2018 (hierna: „bestreden besluit"), voor zover het op haar betrekking heeft.

Voorgeschiedenis van het geding en feiten die zich na de instelling van het beroep hebben voorgedaan

2 Verzoekster, voorheen SNS Bank NV, is een in Nederland gevestigde kredietinstelling.

3 In 2016 is de groep die bestond uit SNS Bank en haar twee dochterondernemingen, ASN Bank NV en RegioBank NV, geherstructureerd, waarna die twee dochterondernemingen op 31 december 2016 zijn opgegaan in SNS Bank, die op 1 januari 2017 is herdoopt tot de Volksbank (hierna: „fusie van 2016").

4 Door de overname van ASN Bank en RegioBank (hierna: „overgenomen dochterondernemingen") door SNS Bank op 31 december 2016 zijn de bankvergunningen van die twee dochterondernemingen ingetrokken, zodat verzoekster in 2017 nog als enige instelling onder de werkingssfeer viel van verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 juli 2014 tot vaststelling van eenvormige regels en een eenvormige procedure voor de afwikkeling van kredietinstellingen en bepaalde beleggingsondernemingen in het kader van een gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme en een gemeenschappelijk afwikkelingsfonds en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1093/2010 (PB 2014, L 225, blz. 1).

5 Bij besluit SRB/ES/SRF/2018/03 van 12 april 2018 heeft de GAR overeenkomstig artikel 70, lid 2, van verordening nr. 806/2014 de vooraf aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds (GAF) te betalen bijdragen (hierna: „vooraf te betalen bijdragen") voor 2018 (hierna: „bijdrageperiode 2018") vastgesteld voor de onder artikel 2 juncto artikel 67, lid 4, van die verordening vallende instellingen (hierna: „instellingen"), waaronder verzoekster.

6 Bij brief van 23 april 2018 heeft De Nederlandsche Bank NV (DNB), in haar hoedanigheid van nationale afwikkelingsautoriteit in de zin van artikel 3, lid 1, punt 3, van verordening nr. 806/2014, verzoekster gelast het bedrag van haar vooraf te betalen bijdrage voor bijdrageperiode 2018, zoals vastgesteld door de GAR, te voldoen.

7 Op 8 augustus 2022 heeft de GAR het bestreden besluit vastgesteld. Volgens artikel 1 van het dispositief van dit besluit wordt het in punt 5 hierboven genoemde besluit (hierna: „oorspronkelijk besluit") ingetrokken wat de in bijlage I bij het bestreden besluit vermelde instellingen betreft. Blijkens de overwegingen 15 tot en met 18 van het bestreden besluit beoogt

dat besluit de motivering van het oorspronkelijke besluit aan te vullen, waarvan de GAR naar aanleiding van het arrest van 15 juli 2021, Commissie/Landesbank Baden-Württemberg en GAR (C-584/20 P en C-621/20 P, EU:C:2021:601), en de beschikkingen van 3 maart 2022, GAR/Portigon en Commissie (C-664/20 P, niet gepubliceerd, EU:C:2022:161), en 3 maart 2022, GAR/Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, niet gepubliceerd, EU:C:2022:162), had vastgesteld dat zij ontoereikend was.

Bestreden besluit

8 Het bestreden besluit omvat een hoofdtekst en drie bijlagen.

9 De hoofdtekst beschrijft de procedure voor de vaststelling van de vooraf te betalen bijdragen voor bijdrageperiode 2018, die op alle instellingen van toepassing is.

10 Meer in het bijzonder heeft de GAR in afdeling 6 van dat besluit het jaarlijkse streefbedrag bedoeld in artikel 4 van uitvoeringsverordening (EU) 2015/81 van de Raad van 19 december 2014 tot vaststelling van eenvormige voorwaarden voor de toepassing van verordening nr. 806/2014 wat de vooraf te betalen bijdragen aan het [GAF] betreft (PB 2015, L 15, blz. 1) voor bijdrageperiode 2018 vastgesteld (hierna: „jaarlijks streefbedrag").

11 De GAR heeft uiteengezet dat hij het jaarlijkse streefbedrag had vastgesteld op een achtste van 1,15 % van het op kwartaalbasis berekende gemiddelde bedrag van de gedekte deposito's van alle instellingen in 2017, zoals verkregen uit de gegevens die de depositogarantiestelsels hadden verstrekt overeenkomstig artikel 16 van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad wat de vooraf te betalen bijdragen aan afwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PB 2015, L 11, blz. 44).

12 In afdeling 7 van het bestreden besluit heeft de GAR de methode voor de berekening van de vooraf te betalen bijdragen voor bijdrageperiode 2018 beschreven.

13 In deze afdeling van het bestreden besluit heeft de GAR tevens uiteengezet dat andere instellingen dan die welke gelet op hun geringere omvang een forfaitaire bijdrage betaalden, een aan hun risicoprofiel aangepaste vooraf te betalen bijdrage moesten betalen die was vastgesteld in de volgende hoofdfasen.

14 In de eerste fase heeft de GAR overeenkomstig artikel 70, lid 2, tweede alinea, onder a), van verordening nr. 806/2014 de „jaarlijkse basisbijdrage" van elke instelling berekend. Voor deze berekening heeft de GAR eerst de totale passiva van de betrokken instelling in aanmerking genomen, die onder meer het bedrag van het eigen vermogen en dat van de gedekte deposito's (hierna: „totale passiva") op 31 december 2016 omvatten. Vervolgens heeft de GAR van de totale passiva het eigen vermogen en het op kwartaalbasis berekende gemiddelde van de gedekte deposito's van deze instelling in 2016 afgetrokken teneinde de nettopassiva van de instelling (hierna: „nettopassiva") te verkrijgen. Ten slotte heeft de GAR de nettopassiva van die instelling vergeleken met de nettopassiva van alle instellingen waaraan vergunning is verleend in alle lidstaten die deelnemen aan het gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme (GAM).

15 Wat specifiek bijdrageperiode 2018 betreft, heeft de GAR de nettopassiva van de betrokken instellingen, en dus hun jaarlijkse basisbijdrage, berekend door het bedrag van de totale passiva van deze instellingen op basis van de gegevens van 31 december 2016 in aanmerking te nemen en het op kwartaalbasis berekende gemiddelde bedrag van de gedekte deposito's van die instellingen in 2016 daarop in mindering te brengen.

16 Overeenkomstig artikel 5, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63 heeft de GAR bepaalde soorten passiva afgetrokken van de voor de vaststelling van de jaarlijkse basisbijdrage in aanmerking te nemen nettopassiva van de instelling.

17 In de tweede fase van de berekening van de vooraf te betalen bijdrage heeft de GAR de jaarlijkse basisbijdrage overeenkomstig artikel 70, lid 2, tweede alinea, onder b), van verordening nr. 806/2014 aangepast op basis van het risicoprofiel van de betrokken instelling.

18 Vervolgens heeft de GAR alle op basis van de risicoprofielen aangepaste jaarlijkse basisbijdragen opgeteld om een „gemeenschappelijke noemer" te verkrijgen, die is gebruikt voor de berekening van het deel van het jaarlijkse streefbedrag dat elke instelling moest betalen.

19 Tot slot heeft de GAR voor elke instelling de vooraf te betalen bijdrage berekend door het jaarlijkse streefbedrag over alle instellingen te verdelen op basis van de verhouding tussen de op basis van het risicoprofiel aangepaste jaarlijkse basisbijdrage en de gemeenschappelijke noemer.

Conclusies van partijen

20 Verzoekster verzoekt het Gerecht in het verzoekschrift in wezen:

– het oorspronkelijke besluit nietig te verklaren voor zover het haar betreft;

– de GAR te verwijzen in de kosten.

21 In de op 26 september 2022 ingediende memorie getiteld „Opmerkingen aangaande de hernieuwde vaststelling van het bestreden besluit in zaak T-406/18" (hierna: „memorie van 26 september 2022") verzoekt verzoekster bovendien om haar verzoekschrift te beschouwen als strekkende tot nietigverklaring van het bestreden besluit.

22 De GAR verzoekt het Gerecht in eerste instantie:

– het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

– subsidiair, het beroep ongegrond te verklaren;

– meer subsidiair, in geval van nietigverklaring, de gevolgen van het oorspronkelijke besluit te handhaven gedurende een periode van zes maanden te rekenen vanaf de datum waarop de uitspraak onherroepelijk wordt;

– verzoekster te verwijzen in de kosten.

23 In zijn opmerkingen over de memorie van 26 september 2022 verzoekt de GAR het Gerecht bovendien vast te stellen dat het beroep zonder voorwerp is geraakt en het niet-ontvankelijk te verklaren.

24 De Europese Commissie verzoekt het Gerecht:

– het beroep ongegrond te verklaren;

– verzoekster te verwijzen in de kosten.

In rechte

25 Verzoekster betoogt dat de GAR bij de berekening van de door haar vooraf te betalen bijdragen voor bijdrageperiode 2018, en met name door de methode die is toegepast voor de berekening van haar jaarlijkse basisbijdrage, verschillende rechtsregels heeft geschonden. Specifiek verwijt verzoekster de GAR dat hij haar nettopassiva heeft berekend op basis van gegevens die betrekking hebben op verschillende tijdstippen. De GAR heeft namelijk gegevens van na de fusie van 2016 gebruikt om het bedrag van haar totale passiva vast te stellen, maar heeft deels gegevens van voor die fusie gebruikt om het bedrag van haar gedekte deposito's vast te stellen. Zij meent dat haar nettopassiva door die methode zijn overgewaardeerd.

26 Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster vijf middelen aan:

– eerste middel: schending van artikel 103, lid 2, van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees Parlement en de Raad (PB 2014, L 173, blz. 190), artikel 70, lid 2, van verordening nr. 806/2014 en artikel 4, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63, doordat onvergelijkbare gegevens zijn gebruikt om haar nettopassiva vast te stellen;

– tweede middel: schending van artikel 103, leden 2 en 7, van richtlijn 2014/59 en artikel 290 VWEU, doordat de Commissie haar bevoegdheden heeft „overschreden";

– derde middel: schending van het evenredigheidsbeginsel;

– vierde middel: schending van het rechtszekerheidsbeginsel;

– vijfde middel: schending van het beginsel van gelijke behandeling.

27 Allereerst moeten de door de GAR aangevoerde middelen van niet-ontvankelijkheid worden onderzocht en vervolgens de door verzoekster aangevoerde middelen.

Ontvankelijkheid

28 Verzoekster betoogt in de memorie van 26 september 2022 dat het bestreden besluit het juridische probleem in het oorspronkelijke besluit, namelijk het gebruik van onvergelijkbare gegevens voor de berekening van haar nettopassiva, niet oplost, zodat haar verzoekschrift niet hoefde te worden aangepast overeenkomstig artikel 86 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht. Niettemin verzoekt zij het Gerecht om dit verzoek voor zover nodig te beschouwen als zijnde eveneens gericht tegen het bestreden besluit.

29 De GAR heeft in zijn opmerkingen over de memorie van 26 september 2022 in wezen twee middelen van niet-ontvankelijkheid aangevoerd. Het eerste is gericht tegen verzoeksters vordering tegen het oorspronkelijke besluit en het tweede is gericht tegen de memorie van 26 september 2022.

Ontvankelijkheid van de vordering tegen het oorspronkelijke besluit

30 De GAR betoogt dat de vordering tegen het oorspronkelijke besluit niet-ontvankelijk is omdat dit besluit met terugwerkende kracht is ingetrokken, waardoor het verzoek tot nietigverklaring ervan zonder voorwerp is geraakt.

31 Verzoekster heeft ter terechtzitting verklaard dat zij afstand zou doen van haar vordering tegen het oorspronkelijke besluit, mocht het Gerecht vaststellen dat dit besluit was ingetrokken en vervangen door het bestreden besluit.

32 In dat verband moet worden opgemerkt dat in overweging 18 van het bestreden besluit staat te lezen dat de GAR het passend heeft geacht het oorspronkelijke besluit in te trekken en te vervangen door het bestreden besluit wat de in bijlage I bij het bestreden besluit vermelde instellingen betreft.

33 Aldus bepaalt artikel 1 van het dispositief van het bestreden besluit dat het oorspronkelijke besluit door dat besluit wordt „ingetrokken” wat de in bijlage I bij het bestreden besluit vermelde instellingen betreft, en verzoekster is een van de in deze bijlage vermelde instellingen.

34 Voorts blijkt uit artikel 2 van het dispositief van het bestreden besluit dat daarbij de berekening van de vooraf te betalen bijdragen voor bijdrageperiode 2018 zoals opgenomen in bijlage I bij dat besluit wordt goedgekeurd, waaronder de berekening van de bijdrage voor verzoekster.

35 Ten slotte is op 8 augustus 2022 het bestreden besluit vastgesteld. Overeenkomstig artikel 4 van het dispositief ervan is dat in werking getreden op 12 april 2018, dat wil zeggen op het tijdstip waarop het oorspronkelijke besluit van kracht was geworden.

36 Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het oorspronkelijke besluit is ingetrokken en, wat verzoekster betrof, is vervangen door het bestreden besluit, zoals de GAR aanvoert.

37 In die omstandigheden moet verzoekster worden geacht ter terechtzitting afstand te hebben gedaan van haar vordering tegen het oorspronkelijke besluit. Bijgevolg hoeft het door de GAR tegen die vordering aangevoerde middel van niet-ontvankelijkheid niet meer te worden onderzocht.

Aanpassing van het verzoekschrift

38 De GAR betoogt in zijn opmerkingen over de memorie van 26 september 2022 dat verzoekster haar verzoekschrift, haar middelen en haar vordering in het licht van de vaststelling van het bestreden besluit niet heeft aangepast. Ten eerste kan de memorie van 26 september 2022 niet worden beschouwd als een memorie houdende aanpassing in de zin van artikel 86 van het Reglement voor de procesvoering, aangezien verzoekster daarin niet het voornemen kenbaar maakt om haar verzoekschrift aan te passen. Deze memorie heeft overigens als titel „Opmerkingen aangaande de hernieuwde vaststelling van het bestreden besluit in zaak T-406/18", en niet „Memorie houdende aanpassing".

39 Ten tweede voldoet de memorie van 26 september 2022, gesteld al dat deze kan worden beschouwd als een memorie houdende aanpassing, niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden die voor dergelijke memories gelden. Verzoekster heeft in de memorie van 26 september 2022 namelijk niet op ondubbelzinnige wijze haar vordering in het verzoekschrift aangepast, aangezien zij heeft verzuimd de tegen het oorspronkelijke besluit aangevoerde middelen als middelen tegen het bestreden besluit aan te merken.

40 In dit verband blijkt uit artikel 86, leden 1 en 2 van het Reglement voor de procesvoering, in de destijds toepasselijke versie, dat de verzoekende partij, wanneer een handeling waarvan om nietigverklaring wordt verzocht, door een andere handeling met hetzelfde voorwerp wordt vervangen of gewijzigd, vóór de sluiting van de mondelinge behandeling of vóór de beslissing van het Gerecht om zonder mondelinge behandeling uitspraak te doen het verzoekschrift kan aanpassen om met dit nieuwe gegeven rekening te houden. De aanpassing van het verzoekschrift moet bij afzonderlijke akte worden gedaan vóór het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 263, zesde alinea, VWEU waarbinnen kan worden verzocht om nietigverklaring van de handeling die de aanpassing van het verzoekschrift rechtvaardigt.

41 Volgens artikel 86, lid 4, onder a) en b), van het Reglement voor de procesvoering moet de memorie houdende aanpassing onder meer de aangepaste conclusies bevatten alsook, zo nodig, de aangepaste middelen en argumenten.

42 In dit verband volgt uit de rechtspraak dat het weliswaar gerechtvaardigd is om aan de aanpassing van het verzoekschrift bepaalde formele voorwaarden te verbinden, maar dat deze voorwaarden niet voor niets gelden en er juist toe dienen om het contradictoire karakter van de procedure en de goede rechtsbedeling te waarborgen. Zo zou het in strijd zijn met de goede rechtsbedeling en de proceseconomie wanneer van de verzoeker die zijn conclusies heeft aangepast, wordt verlangd dat hij in zijn memorie houdende aanpassing van het verzoekschrift de middelen en argumenten herhaalt die tegen de aanvankelijk bestreden handeling zijn aangevoerd (zie arrest van 24 januari 2019, Haswani/Raad, C-313/17 P, EU:C:2019:57, punten 35 en 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

43 Bovendien vereist artikel 86 van het Reglement voor de procesvoering niet dat een handeling van een verzoekende partij een specifieke titel draagt om te kunnen worden beschouwd als een memorie houdende aanpassing als bedoeld in deze bepaling. Om na te gaan of een dergelijke handeling een memorie houdende aanpassing als bedoeld in artikel 86 van het Reglement voor de procesvoering vormt, moet dus worden gekeken naar de wezenlijke inhoud ervan.

44 Wat in casu de memorie van 26 september 2022 betreft, dient ten eerste te worden vastgesteld dat verzoekster hierin vermeldt dat het oorspronkelijke besluit bij het bestreden besluit is ingetrokken en vervangen, verwijst naar artikel 86 van het Reglement voor de procesvoering en het Gerecht verzoekt haar verzoekschrift te beschouwen als zijnde eveneens gericht tegen het bestreden besluit.

45 Ten tweede heeft verzoekster in de memorie van 26 september 2022 betoogd dat het bestreden besluit het in de onderhavige zaak gerezen juridische probleem niet oploste en dat zelfs de GAR in de brief van 12 mei 2022 waarin deze het Gerecht in kennis stelde van zijn voornemen om het oorspronkelijke besluit in te trekken, had verklaard dat het bestreden besluit geen invloed zou hebben op de inhoud van verzoeksters middelen. Aldus heeft verzoekster aangegeven dat zij het niet nodig had geacht de in haar verzoekschrift uiteengezette middelen te wijzigen.

46 Zoals in de punten 7 en 32 tot en met 36 hierboven is opgemerkt, is het oorspronkelijke besluit bij het bestreden besluit immers ingetrokken en vervangen teneinde de motivering ervan aan te vullen, waarvan de GAR naar aanleiding van het arrest van 15 juli 2021, Commissie/Landesbank Baden-Württemberg en GAR (C-584/20 P en C-621/20 P, EU:C:2021:601), en de beschikkingen van 3 maart 2022, GAR/Portigon en Commissie (C-664/20 P, niet gepubliceerd, EU:C:2022:161), en 3 maart 2022, GAR/Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, niet gepubliceerd, EU:C:2022:162), had vastgesteld dat zij ontoereikend was.

47 Het enkele feit dat de ontoereikende motivering van het oorspronkelijke besluit wordt aangevuld, heeft echter geen invloed op de centrale vraag die in het onderhavige beroep aan de orde is, betreffende de methode die de GAR heeft gebruikt om verzoeksters vooraf te betalen bijdrage te berekenen en meer in het bijzonder om haar nettopassiva vast te stellen.

48 In die omstandigheden mocht verzoekster ervan uitgaan dat zij de ter ondersteuning van haar verzoekschrift aangevoerde middelen en argumenten naar aanleiding van de vaststelling van het bestreden besluit niet hoefde te wijzigen.

49 Dit geldt temeer omdat verzoekster in de memorie van 26 september 2022 uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij haar verzoekschrift in zijn geheel wenste te handhaven, in die zin dat de daarin aangevoerde middelen en argumenten ook golden tegen het bestreden besluit.

50 Bijgevolg vormt de memorie van 26 september 2022 een memorie houdende aanpassing van het verzoekschrift die voldoet aan de vereisten van artikel 86 van het Reglement voor de procesvoering.

51 Gelet op een en ander dient deze memorie ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat het beroep thans strekt tot nietigverklaring van het bestreden besluit voor zover het op verzoekster betrekking heeft.

Ten gronde

Eerste middel: schending van artikel 103, lid 2, van richtlijn 2014/59, artikel 70, lid 2, van verordening nr. 806/2014 en artikel 4, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63, doordat onvergelijkbare gegevens zijn gebruikt om verzoeksters nettopassiva vast te stellen

52 Verzoekster verwijt de GAR dat deze voor de berekening van haar nettopassiva gebruik heeft gemaakt van gegevens die betrekking hebben op verschillende tijdstippen, aangezien de GAR het bedrag van haar totale passiva heeft verkregen uit de gegevens van 31 december 2016 terwijl het bedrag van haar gedekte deposito's is berekend aan de hand van een kwartaalgemiddelde van 2016. Door deze benadering heeft de GAR volgens verzoekster inbreuk gemaakt op artikel 103, lid 2, van richtlijn 2014/59, artikel 70, lid 2, van verordening nr. 806/2014 en artikel 4, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63.

53 Door de fusie van 2016 tussen verzoekster en de overgenomen dochterondernemingen omvatten verzoeksters totale passiva op basis van de gegevens van het einde van het jaar namelijk haar passiva en die van haar dochterondernemingen, maar door het gemiddelde bedrag van verzoeksters gedekte deposito's in aanmerking te nemen heeft de GAR geen rekening gehouden met de gedekte deposito's van die instellingen gedurende de eerste drie kwartalen. De GAR heeft dus niet alle gedekte deposito's die op 31 december 2016 in de balans van verzoekster waren opgenomen in mindering gebracht, wat ingaat tegen de logica van aftrek van die deposito's.

54 Bovendien heeft de GAR door verzoeksters nettopassiva volgens een dergelijke methode te berekenen haar feitelijke situatie niet juist beoordeeld. Met name heeft de GAR zich voor de berekening van haar totale passiva gebaseerd op gegevens van na de fusie van 2016, waardoor eveneens rekening is gehouden met de passiva van de overgenomen dochterondernemingen. Om het bedrag van de gedekte deposito's vast te stellen heeft de GAR zich daarentegen gebaseerd op gegevens die deels van voor die fusie dateren en dus enkel betrekking hebben op de situatie van verzoekster maar niet op de situatie van die dochterondernemingen. Verzoekster stelt dat die methode geen realistische weerspiegeling van haar risicoprofiel oplevert, omdat zij heeft geleid tot een overschatting van haar omvang en het daaraan verbonden risico.

55 Bovendien stelt de GAR volgens haar ten onrechte dat zijn methode voortvloeit uit de toepasselijke regelgeving. Noch artikel 4, leden 1 en 2, noch artikel 14, leden 1 en 4, noch artikel 16 van gedelegeerde verordening 2015/63 schrijft deze methode namelijk voor.

56 De GAR stelt dat verzoeksters betoog ongegrond is.

57 Ten eerste heeft de GAR dezelfde methode toegepast voor alle instellingen, zodat verzoekster met haar betoog in essentie verzoekt om anders te worden behandeld dan de andere instellingen. Een zulk verschil in behandeling is volgens de GAR niet gerechtvaardigd.

58 Ten tweede is de in het bestreden besluit toegepaste methode voor de berekening van de gedekte deposito's in overeenstemming met de artikelen 4, 5, 14 en 16 van gedelegeerde verordening 2015/63.

59 Ten derde slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen hoe de berekening die de GAR heeft verricht, inbreuk maakt op artikel 103, lid 2, van richtlijn 2014/59 of op artikel 70, lid 2, van verordening nr. 806/2014. Haar betoog berust uitsluitend op stellingen die ontleend zijn aan de abstracte beginselen van coherentie en billijkheid.

60 Ten vierde biedt het gebruik van het gemiddelde bedrag van de gedekte deposito's de mogelijkheid om te zorgen voor een nauwkeurigere berekening van de vooraf te betalen bijdragen dan een berekening op basis van het totale bedrag van de gedekte deposito's aan het einde van het kalenderjaar.

61 Vooraf zij eraan herinnerd dat de Commissie gedelegeerde verordening 2015/63 heeft vastgesteld krachtens een bevoegdheidsdelegatie die de Uniewetgever haar bij artikel 103, leden 7 en 8, van richtlijn 2014/59 heeft toegekend om, onder meer, het begrip „aanpassen van de bijdragen aan het risicoprofiel van de instellingen" nader te bepalen en de rapportageverplichtingen te specificeren. Deze gedelegeerde verordening wordt krachtens artikel 70, lid 6, van verordening nr. 806/2014 toegepast op de berekening van de vooraf te betalen bijdragen die op basis van deze laatste verordening worden geïnd.

62 Met het onderhavige middel betwist verzoekster de eerste fase van de berekening van de vooraf te betalen bijdragen, meer bepaald de methode die de GAR heeft gebruikt om haar nettopassiva vast te stellen met het oog op de berekening van haar jaarlijkse basisbijdrage.

63 In dit verband blijkt uit de overwegingen 27, 28 en 31 van het bestreden besluit, alsook uit de verklaringen die de GAR ter terechtzitting heeft afgelegd, dat de GAR voor de berekening van haar nettopassiva, en dus haar jaarlijkse basisbijdrage, gebruik heeft gemaakt, ten eerste, van het bedrag van verzoeksters totale passiva op 31 december 2016, en zich dus op gegevens van na de fusie van 2016 heeft gebaseerd, en ten tweede, van het op kwartaalbasis berekende gemiddelde bedrag van haar gedekte deposito's in de loop van 2016, een bedrag dat dus is vastgesteld op basis van gegevens die grotendeels van voor die fusie dateren.

64 Verzoekster betoogt aldus dat de GAR, door de in punt 63 hierboven beschreven methode toe te passen, inbreuk heeft gemaakt op artikel 103, lid 2, van richtlijn 2014/59, artikel 70, lid 2, van verordening nr. 806/2014 en artikel 4, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63. Voorts betoogt zij dat de GAR bij die methode niet naar behoren rekening heeft kunnen houden met haar feitelijke situatie en haar werkelijke risicoprofiel, en dus in feite dat de GAR deze bepalingen had moeten toepassen in het licht van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat van de organen van de Unie vereist dat zij zorgvuldig en onpartijdig alle relevante gegevens van het geval onderzoeken.

65 Met het oog op de beoordeling van de gegrondheid van dit betoog zij er eerst en vooral aan herinnerd dat uit artikel 4, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63 blijkt dat de GAR de vooraf te betalen bijdrage van elke instelling moet berekenen op basis van de informatie die de instelling overeenkomstig artikel 14 van deze gedelegeerde verordening heeft verstrekt.

66 Artikel 14, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63 bepaalt dat de instellingen de GAR de laatste goedgekeurde jaarrekening moeten verstrekken die vóór 31 december van het jaar voorafgaand aan de bijdrageperiode (hierna: „jaar N-1") beschikbaar was, samen met het oordeel van de wettelijke auditor of het wettelijke auditkantoor.

67 Gelet op de tijd die nodig is om dergelijke jaarrekeningen te voltooien hebben deze inlichtingen over het algemeen echter betrekking op het voorlaatste jaar voorafgaand aan de betrokken bijdrageperiode of, in uitzonderlijke omstandigheden, op een boekjaar dat is aangevangen in de loop van dat voorlaatste jaar en is afgesloten in de loop van jaar N-1 (hierna, voor deze twee perioden: „referentiejaar N-2").

68 Aldus blijkt uit artikel 4, lid 1, en artikel 14, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63, in onderlinge samenhang gelezen, dat het aan de GAR staat om de vooraf te betalen bijdragen te berekenen op basis van informatie over de laatste goedgekeurde en gecertificeerde jaarrekening die op 31 december van jaar N-1 beschikbaar is (zie in die zin arrest van 14 november 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punt 42), met dien verstande dat die informatie de jaarrekening voor referentiejaar N-2 betreft.

69 In die context betoogt de GAR dat artikel 4, lid 2, alsmede de artikelen 5 en 16 van gedelegeerde verordening 2015/63 aanwijzingen bevatten betreffende de tijdstippen in de loop van referentiejaar N-2 die relevant zijn voor de vaststelling van het bedrag van de gedekte deposito's dat bij de berekening van de jaarlijkse basisbijdrage op de totale passiva in mindering wordt gebracht. Meer concreet volgt volgens de GAR uit die bepalingen dat deze tijdstippen overeenkomen met het einde van de kwartalen van referentiejaar N-2, zodat de GAR bij die berekening rekening mag houden met het op kwartaalbasis berekende gemiddelde bedrag van de gedekte deposito's in dat jaar.

70 Bij het onderzoek van het onderhavige middel hoeft niet te worden nagegaan of artikel 4, lid 2, en de artikelen 5 en 16 van gedelegeerde verordening 2015/63 de GAR toestaan, of verplichten, om bij de berekening van de jaarlijkse basisbijdrage rekening te houden met een dergelijk gemiddeld bedrag van de gedekte deposito's.

71 Uit de schriftelijke stukken van verzoekster blijkt namelijk dat zij niet noodzakelijk het gebruik van het op kwartaalbasis berekende gemiddelde bedrag van de gedekte deposito's voor de berekening van de nettopassiva betwist, maar dat zij de GAR vooral verwijt bij deze berekening gegevens te hebben gebruikt die betrekking hebben op verschillende tijdstippen.

72 In die omstandigheden dient te worden onderzocht of de GAR, indien hij voor de berekening van de nettopassiva het op kwartaalbasis berekende gemiddelde bedrag van de gedekte deposito's van referentiejaar N-2 in aanmerking neemt, voor diezelfde berekening het bedrag van de totale passiva aan het einde van referentiejaar N-2 in aanmerking mag nemen in plaats van het gemiddelde bedrag van de op kwartaalbasis berekende totale passiva, met dien verstande dat die totale passiva tevens de gedekte deposito's omvatten (zie punt 14 hierboven).

73 In dit verband dient te worden opgemerkt dat noch artikel 4, lid 1, noch artikel 14, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63 specifieke voorschriften bevat betreffende de vraag of de GAR voor de vaststelling van het bedrag van de nettopassiva het bedrag van de totale passiva aan het einde van referentiejaar N-2 in aanmerking moet nemen dan wel het gemiddelde bedrag daarvan in de loop van dat jaar. Dergelijke voorschriften blijken evenmin uit enige andere bepaling van gedelegeerde verordening 2015/63, richtlijn 2014/59 of verordening nr. 806/2014.

74 Bijgevolg moet worden vastgesteld dat artikel 4, lid 1, en artikel 14, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63 de GAR een beoordelingsbevoegdheid verlenen om te bepalen wat het relevante tijdstip is voor de vaststelling van het bedrag van de totale passiva met het oog op de berekening van de nettopassiva.

75 Teneinde het evenwicht van de bevoegdheden, dat kenmerkend is voor de organisatorische opbouw van de Unie, te eerbiedigen moet die beoordelingsbevoegdheid die de Commissie aan de GAR heeft verleend nauwkeurig omschreven zijn, en moet de uitoefening ervan nauwgezet

worden getoetst aan objectieve criteria die voortvloeien uit de regelgeving waaraan de GAR is gebonden (zie in die zin, naar analogie, arrest van 18 juni 2024, Commissie/GAR, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punten 70 en 72).

76 Aldus moet er met name voor worden gezorgd dat de GAR die beoordelingsbevoegdheid uitoefent op een wijze die in overeenstemming is met de hogere rechtsregels, en meer in het bijzonder met het doel en de algemene opzet van de rechtshandeling die de rechtsgrond ervan vormt, namelijk richtlijn 2014/59 (zie punt 61 hierboven), en met de algemene rechtsbeginselen, zoals het beginsel van behoorlijk bestuur (zie in die zin arresten van 30 september 2010, EMI Group, C-581/08, EU:C:2010:559, punt 42; 26 mei 1998, Costacurta/Commissie, T-177/96, EU:T:1998:109, punt 45, en 3 oktober 2019, BASF en Reach & colours/ECHA, T-806/17, niet gepubliceerd, EU:T:2019:724, punt 79).

77 In dit verband zij er ten eerste aan herinnerd dat het in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie neergelegde beginsel van behoorlijk bestuur de instellingen en organen van de Unie de verplichting oplegt om zorgvuldig en onpartijdig alle relevante gegevens van het geval te onderzoeken (zie in die zin arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14; 9 september 2008, Bayer CropScience e.a./Commissie, T-75/06, EU:T:2008:317, punt 84, en 23 september 2009, Estland/Commissie, T-263/07, EU:T:2009:351, punt 99).

78 Ten tweede berust de jaarlijkse basisbijdrage waarin artikel 103, lid 2, van richtlijn 2014/59 en artikel 70, lid 2, tweede alinea, onder a), van verordening nr. 806/2014 voorzien op een verhoudingsgetal tussen de nettopassiva van elke instelling en de nettopassiva van de andere instellingen. Dat verhoudingsgetal beantwoordt dus aan de algemene opzet van de regeling van de vooraf te betalen bijdragen, volgens welke de jaarlijkse basisbijdrage vooral de omvang van elke instelling op basis van haar passiva moet weerspiegelen.

79 Dit vereiste blijkt ook uit de voorbereidende werkzaamheden van richtlijn 2014/59, met name de bladzijden 58 en 59 van het effectbeoordelingsverslag van 6 juni 2012 bij het voorstel dat tot de vaststelling van deze richtlijn heeft geleid [SWD(2012) 166 final], waarin staat te lezen dat de berekening van de jaarlijkse basisbijdragen op basis van de passiva van de instellingen de mogelijkheid biedt hun omvang te beoordelen. Deze berekeningswijze beoogt dus ervoor te zorgen dat grote instellingen hogere bijdragen betalen.

80 Dat het van belang is om rekening te houden met de omvang van de instellingen komt ook naar voren in overweging 5 van gedelegeerde verordening 2015/63, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de vooraf te betalen bijdrage de omvang van de betrokken instellingen moet weerspiegelen. Blijkens deze overweging is de omvang van een instelling namelijk een eerste indicator van haar risicoprofiel; hoe groter een instelling, hoe waarschijnlijker het is dat de GAR het in geval van moeilijkheden in het algemeen belang acht om de betrokken instelling af te wikkelen en van het GAF gebruik te maken om een doeltreffende toepassing van de afwikkelingsinstrumenten te waarborgen.

81 In die context heeft het Gerecht reeds geoordeeld dat de jaarlijkse basisbijdrage de omvang van de instellingen moest weerspiegelen teneinde te waarborgen dat het GAM met het oog op de efficiënte toepassing van de afwikkelingsinstrumenten toereikende financiële middelen ontvangt, en de instellingen ertoe aan te zetten om onder meer door vermindering van hun nettopassiva minder risicovolle werkwijzen te volgen (zie in die zin arrest van 20 december 2023, Banque postale/GAR, T-383/21, EU:T:2023:845, punten 175 en 176).

82 In die omstandigheden staat het aan de GAR om de jaarlijkse basisbijdragen op een zodanige wijze te berekenen dat de omvang van de betrokken instellingen en het aan hun passiva verbonden risico voldoende nauwkeurig worden weerspiegeld, zodat instellingen met aanzienlijke passiva hogere vooraf te betalen bijdragen betalen dan instellingen met beperktere passiva – mits die bijdragen aan de hand van de betrokken risico-indicatoren worden aangepast – en de instellingen ertoe worden aangezet om minder risicovolle werkwijzen te volgen, onder meer door hun nettopassiva te verminderen.

83 Hoewel de in punt 63 hierboven beschreven methode over het algemeen de omvang van de betrokken instellingen voldoende nauwkeurig weerspiegelt, kan dat in bepaalde specifieke gevallen anders zijn wanneer de totale passiva en de gedekte deposito's van een bepaalde instelling in de loop van referentiejaar N-2 sterke veranderingen ondergaan die verder gaan dan de normale schommelingen tijdens het jaar. Die veranderingen kunnen onder meer het gevolg zijn van een wijziging van de structuur van die instelling, zoals na een fusie of een overname.

84 Indien de GAR met een dergelijke bijzondere situatie wordt geconfronteerd, volgt uit het beginsel van behoorlijk bestuur dat hij in het kader van de uitoefening van zijn in punt 74 hierboven genoemde beoordelingsbevoegdheid zorgvuldig en onpartijdig alle relevante gegevens van het geval moet onderzoeken.

85 Wanneer een instelling concrete, becijferde en verifieerbare gegevens aan de GAR voorlegt waaruit blijkt dat haar totale passiva en het bedrag van haar gedekte deposito's door een substantiële wijziging van de structuur in de loop van referentiejaar N-2 sterk zijn veranderd, zodat de methode voor de berekening van de nettopassiva haar omvang niet meer voldoende nauwkeurig weerspiegelt, dient de GAR dan ook met die gegevens rekening te houden teneinde ervoor te zorgen dat de berekening van de nettopassiva van de betrokken instelling voldoet aan de in de punten 75 tot en met 82 hierboven genoemde vereisten.

86 In het onderhavige geval moet eerst en vooral worden vastgesteld dat de fusie van 2016 tussen verzoekster en de overgenomen dochterondernemingen tot gevolg heeft gehad dat het bedrag van de totale passiva van verzoekster op 31 december 2016 aanzienlijk is gestegen, aangezien daarin – anders dan in de eerste drie kwartalen van 2016 – het bedrag van de totale passiva en dat van de gedekte deposito's van die dochterondernemingen is opgenomen.

87 Voorts heeft de GAR de nettopassiva en dus de jaarlijkse basisbijdrage van verzoekster berekend volgens de in punt 63 hierboven beschreven methode, en daarbij het totale bedrag van verzoeksters passiva op 31 december 2016 gebruikt, terwijl hij voor het bedrag van de gedekte deposito's dat van het bedrag van de totale passiva wordt afgetrokken, het op kwartaalbasis berekende gemiddelde bedrag van haar gedekte deposito's in de loop van 2016 in aanmerking heeft genomen.

88 Aldus is door de in punt 63 hierboven beschreven methode wat betreft de gedekte deposito's die bij de berekening van verzoeksters nettopassiva van het bedrag van de totale passiva zijn afgetrokken, slechts gedeeltelijk rekening gehouden met de fusie van 2016. Zoals blijkt uit voetnoot 22 van het bestreden besluit heeft de GAR namelijk de vier bedragen van de gedekte deposito's waarover verzoekster aan het einde van elk trimester van 2016 beschikte, opgeteld en het totaal van die bedragen vervolgens door vier gedeeld om het kwartaalgemiddelde daarvan te verkrijgen. Bijgevolg heeft de GAR wat de eerste drie kwartalen van 2016 betreft slechts rekening gehouden met de gedekte deposito's van verzoekster en die van de overgenomen dochterondernemingen buiten beschouwing gelaten. Enkel voor het einde van het laatste

kwartaal van dat jaar, na de fusie van 2016, heeft de GAR het bedrag van de gedekte deposito's van verzoekster inclusief het bedrag van de gedekte deposito's van die dochterondernemingen in aanmerking genomen. Hieruit volgt dat het bedrag van verzoeksters gedekte deposito's dat met het oog op de berekening van de nettopassiva van het bedrag van haar totale passiva is afgetrokken, slechts ongeveer een kwart vertegenwoordigde van de gedekte deposito's waarover die dochterondernemingen in de loop van 2016 beschikten.

89 Wat de vaststelling van het bedrag van verzoeksters totale passiva betreft, heeft de GAR zich daarentegen enkel op de stand van haar totale passiva op 31 december 2016 gebaseerd, dat wil zeggen op het bedrag dat resulteerde uit de fusie van 2016. De GAR heeft dus geen rekening gehouden met de bedragen van de totale passiva van verzoekster aan het einde van de eerste drie kwartalen van 2016, die niet de totale passiva van de overgenomen dochterondernemingen omvatten. Hieruit volgt dat het bedrag van verzoeksters totale passiva het geheel van de totale passiva van die dochterondernemingen omvatte, met inbegrip van al haar gedekte deposito's op 31 december 2016, waaronder alle gedekte deposito's van die dochterondernemingen (zie punt 14 hierboven).

90 Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de GAR zich bij het eerste deel van de berekening van verzoeksters nettopassiva, namelijk de berekening van haar totale passiva, volledig heeft gebaseerd op de situatie van verzoekster na de fusie van 2016, terwijl hij zich bij het andere deel van die berekening, namelijk de berekening van haar gedekte deposito's, die vervolgens van de totale passiva moesten worden afgetrokken, grotendeels heeft gebaseerd op verzoekster situatie vóór deze fusie. In die omstandigheden, en gelet op de belangrijke wijzigingen die al deze passiva door de fusie van 2016 hebben ondergaan, weerspiegelde die methode om de nettopassiva te berekenen niet op voldoende nauwkeurige wijze de omvang van verzoekster en het daaraan verbonden risico.

91 Hieruit volgt dat de GAR in het kader van de uitoefening van zijn in punt 74 hierboven genoemde beoordelingsbevoegdheid niet alle relevante gegevens van het geval in aanmerking heeft genomen om ervoor te zorgen dat de berekening van verzoeksters nettopassiva voldeed aan de in de punten 75 tot en met 82 hierboven genoemde vereisten.

92 Bijgevolg heeft de GAR zijn beoordelingsbevoegdheid in het kader van de berekening van verzoeksters jaarlijkse basisbijdrage uitgeoefend op een wijze die in strijd is met artikel 4, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63, uitgelegd overeenkomstig artikel 103, lid 2, van richtlijn 2014/59 en artikel 70, lid 2, tweede alinea, onder a), van verordening nr. 806/2014 en het beginsel van behoorlijk bestuur.

93 Aan deze conclusie wordt niet afgedaan door het betoog van de GAR.

94 Ten eerste was de GAR, gesteld al dat hij, zoals hij beweert, krachtens artikel 4, leden 1 en 2, en de artikelen 5 en 16 van gedelegeerde verordening 2015/63 bij de berekening van verzoeksters nettopassiva rekening moest houden met het op kwartaalbasis berekende gemiddelde bedrag van de gedekte deposito's, op grond van deze bepalingen nog niet gedwongen om zich bij die berekening te baseren op gegevens die betrekking hebben op verschillende tijdstippen.

95 Ten tweede kan de GAR het gebruik van de in punt 63 hierboven uiteengezette methode niet rechtvaardigen door het streven naar samenhang tussen de wijze van berekening van de nettopassiva en de wijze van vaststelling van het jaarlijkse streefbedrag.

96 Gesteld al dat een dergelijke overweging relevant is, dan moest de GAR in het licht van de in de punten 82 tot en met 85 hierboven vermelde beginselen namelijk rekening houden met de specifieke situatie van verzoekster om ervoor te zorgen dat de berekening van haar nettopassiva haar omvang voldoende nauwkeurig weerspiegelde.

97 Ten derde betoogt de GAR dat het gebruik van het op kwartaalbasis berekende gemiddelde bedrag van de gedekte deposito's het mogelijk maakt om misbruik van bepaalde boekhoudkundige maatregelen, opportunistische gedragingen, kortetermijneffecten en seizoenspieken te bestrijden.

98 Er is echter niet aangetoond hoe de GAR daardoor wordt belet om rekening te houden met het op kwartaalbasis berekende gemiddelde bedrag van de andere categorieën passiva, mits hem gegevens met betrekking tot dat bedrag zijn verstrekt en aan de in punt 85 hierboven uiteengezette voorwaarden is voldaan.

99 Gelet op een en ander dient het eerste middel gegrond te worden verklaard en dient het bestreden besluit nietig te worden verklaard voor zover het op verzoekster betrekking heeft. De andere middelen hoeven niet te worden onderzocht.

Beperking in de tijd van de gevolgen van het arrest

100 De GAR verzoekt het Gerecht om, in geval van nietigverklaring van het bestreden besluit, de gevolgen ervan te handhaven tot de vervanging ervan of ten minste gedurende een periode van zes maanden vanaf de datum waarop het arrest onherroepelijk is geworden, aangezien verzoekster verplicht blijft om bijdragen aan het GAF te betalen en terugbetaling in afwachting van de vaststelling van een nieuw besluit niet passend is.

101 In dit verband heeft de GAR ter terechtzitting gesteld dat nietigverklaring van het bestreden besluit zonder handhaving van de gevolgen ervan gedurende een bepaalde tijd de goede werking van verordening nr. 806/2014, richtlijn 2014/59 en gedelegeerde verordening 2015/63 zou kunnen ondermijnen, aangezien niet enkel rekening moet worden gehouden met het bedrag van de vooraf te betalen bijdrage van verzoekster maar ook met alle bijdragen die het GAF in vergelijkbare omstandigheden zou moeten terugbetalen.

102 Verzoekster heeft ter terechtzitting te kennen gegeven dat zij zich niet verzette tegen een mogelijke beperking in de tijd van de gevolgen van het bestreden besluit, mocht het Gerecht dit nietig verklaren.

103 Volgens artikel 264, tweede alinea, VWEU kan de Unierechter, zo hij dit nodig oordeelt, bepalen welke gevolgen van een nietig verklaarde handeling als definitief moeten worden beschouwd. Bij de uitoefening van de bevoegdheid die de Unierechter aan die bepaling ontleent, houdt hij rekening met de eerbiediging van het rechtszekerheidsbeginsel en met andere openbare of particuliere belangen (zie arrest van 25 februari 2021, Commissie/Zweden, C-389/19 P, EU:C:2021:131, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak; zie ook in die zin arrest van 22 december 2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, punt 122).

104 Zo is artikel 264, tweede alinea, VWEU met name aldus uitgelegd dat het – om redenen van rechtszekerheid, maar ook om te voorkomen dat de uitvoering van het door de Unie gevoerde of ondersteunde beleid wordt onderbroken of achteruitgaat – toestaat dat de gevolgen van een nietig

verklaarde handeling gedurende een redelijke termijn worden gehandhaafd (zie arrest van 27 januari 2021, Polen/Commissie, T-699/17, EU:T:2021:44, punt 61 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

105 Specifiek in verband met de inning van de vooraf te betalen bijdragen heeft de Unierechter de gevolgen van nietig verklaarde handelingen gehandhaafd wanneer de terugbetaling van die bijdragen ingevolge die nietigverklaring het GAF de financiële middelen dreigde te ontnemen die noodzakelijk konden zijn om de stabiliteit van de eurozone en de financiële stabiliteit van de Unie te waarborgen. Dat kon met name het geval zijn mocht de GAR verplicht zijn om niet alleen het bedrag terug te betalen van de vooraf te betalen bijdrage van de instelling die het beroep had ingediend, maar ook de vooraf te betalen bijdragen van andere instellingen die een soortgelijk beroep hadden ingesteld en daarbij hetzelfde middel hadden aangevoerd als in het betrokken beroep is aanvaard [zie in die zin arresten van 15 juli 2021, Commissie/Landesbank Baden-Württemberg en GAR, C-584/20 P en C-621/20 P, EU:C:2021:601, punt 177, en 10 april 2024, Dexia/GAR (Vooraf te betalen bijdragen voor 2022), T-411/22, hogere voorziening ingesteld, EU:T:2024:216, punten 70-74].

106 In het onderhavige geval moet ten eerste worden vastgesteld dat het bedrag van de vooraf te betalen bijdragen voor bijdrageperiode 2018 dat ingevolge de nietigverklaring van het bestreden besluit aan verzoekster zou moeten terugbetaald, van beperkte omvang is in vergelijking met het totale bedrag van de financiële middelen waarover het GAF beschikt.

107 Ten tweede heeft de GAR in antwoord op ter terechtzitting gestelde vragen geen zaken kunnen noemen waarin andere instellingen dan verzoekster die zich in een met de onderhavige zaak vergelijkbare situatie bevonden, een soortgelijk beroep hadden ingesteld waarbij zij hetzelfde middel hadden aangevoerd als in het onderhavige beroep is aanvaard.

108 Aldus wijst niets erop dat de GAR verplicht zal zijn om, naast het beperkte bedrag van verzoeksters vooraf te betalen bijdrage, ook de vooraf te betalen bijdragen terug te betalen van andere instellingen die een soortgelijk beroep hebben ingesteld.

109 Bijgevolg is niet aangetoond dat de nietigverklaring van het bestreden besluit met onmiddellijke ingang de stabiliteit van de eurozone en de financiële stabiliteit van de Unie in gevaar zou kunnen brengen.

110 In die omstandigheden hoeft het verzoek van de GAR om de gevolgen van het bestreden besluit te handhaven voor zover het betrekking heeft op verzoekster, niet te worden ingewilligd.

Kosten

111 Volgens artikel 134, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij verwezen in de kosten, voor zover dat is gevorderd. Aangezien de GAR in het ongelijk is gesteld, dient hij overeenkomstig de vordering van verzoekster te worden verwezen in zijn eigen kosten alsook in die van verzoekster.

112 Overeenkomstig artikel 138, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering draagt de Commissie haar eigen kosten.

HET GERECHT (Tiende kamer – uitgebreid),

rechtdoende, verklaart:

1) **Besluit SRB/ES/2022/46 van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad (GAR) van 8 augustus 2022 tot intrekking van besluit SRB/ES/SRF/2018/03 van de GAR van 12 april 2018 betreffende de vooraf te betalen bijdragen aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds voor 2018, in zoverre het betrekking heeft op de in bijlage I bij dat besluit vermelde instellingen, en tot berekening van de vooraf door deze instellingen te betalen bijdragen aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds voor 2018 wordt nietig verklaard voor zover het betrekking heeft op de Volksbank NV.**

2) **De GAR draagt zijn eigen kosten en de kosten van de Volksbank.**

3) **De Europese Commissie draagt haar eigen kosten.**

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 12 februari 2025.